

Byt v prvním patře holešovického činžáku, do jehož zlaté cedulky na dveřích je vyryto jméno „Kouteckých“, je vzorně uklizený a naprosto tichý, ale kdysi to prý bývala zoologická zahrada. Malá zoologická zahrada samozřejmě, a jak znám profesora Kouteckého, umím si představit, že musela být dokonale nebo alespoň v rámci možností vypulírovaná. I tak býval byt plný hadů, ještěřů, štírů, pavouků, papoušků. Josef Koutecký tu bydlel už jako malý kluk – a v malém pokojíku, kdysi dávno určeném služkám, měl svoji malou laboratoř. Tady pitval svá první zvířata, žáby. Tady se rodil zájem o to, co tajemného se děje uvnitř těla, který později přerostl v zájem o člověka. Protože jak se říká, kdo neporozumí chování zvířat, nepochopí konání lidí. Duše zvířat jako by v bytě zůstaly, i když dnes je kromě početných vycpaných tvorů připomínají především porcelánové sošky Agátek, fenek francouzského buldočka, které se tu později vystřídal jako poslední příslušnice zvířecího rodu. Mimochodem k jedné z Agátek se váže následující historka: Když kdysi malířka Marina Richterová pozvala na prohlídku své nové zahrady profesora Kouteckého s jeho chotí, ale bez pejska Agáty, odpověď na toto úsměvné faux pas byla velmi výmluvná: Nepřišli.

Pane profesore, věříte v nějaká osudová znamení?

Co myslíte pojmem osudová? Třeba že letí kometa?

Spíš jestli si zpětně vybavíte nějaký moment, který předurčil, aniž jste si to v danou chvíli uvědomoval, že z vás jednou bude slavný dětský onkolog.

Na žádný takový si nevzpomínám. Abych byl úplně upřímný, nikdy nepřišel okamžik, který by mě sám o sobě nasměroval, a ani já si nic takového nepředstavoval. Ovšem v gymnaziálních letech přišlo jakési náhlé osvícení, když jsem si uvědomil, že chci být lékařem, a od té doby už mě nikdy nenapadlo, že by to mělo být jinak. V sextě jsem začal vášnivě studovat biologii, protože jsem se chtěl dozvědět něco víc o tajích života. Klukovsky jsem experimentoval a četl knihy o historii medicíny. A o sobotních a nedělních podvečerech jsem chodil rád do Všeobecné nemocnice. Předstíral jsem, že jdu za někým z nemocných, ve skutečnosti jsem ovšem chtěl nasát atmosféru nemocničního prostředí. A ještě raději jsem chodil na Albertov, bloumal kolem ústavů lékařské fakulty a díval se okénkem do sklepních prostorů, kde byly klece s laboratorními potkany. Když bylo okno pootevřené, byl cítit pach zvířat. Mně voněl. Myslím, že na mém rozhodnutí stát se lékařem se podílela už od útlého věku láska ke zvířatům. Těmi úplně prvními byli rájovci v otcově akváriu. Akvárium bylo starodávné, osmihranné, uprostřed byla umělá skalka s průzorem a kolem vodní rostliny. Stálo na secesním květinovém stolku,